

Durmuş Hocaoğlu

Sokaktaki Milliyetçilik ve “Sokak Milliyetçiliği”

Yeniçağ, “Analiz”, 04 Kasım 2007, Pazar., s.12
“Analiz” Sıra No: 586; 2007-0101; Kasım-02

YENİÇAĞ

Bütün dikkatler 5 Kasım tarihinde Sayın Başbakan’ın “Başkan”(ımız) Bush ile yapacağı görüşmeye kilitlenmiş vaziyette. Yâni, şunun şurasında birşey kalmadı; vâkıa kapalı kapılar ardında nelerin konuşulduğunu hiçbir vakit bilemeyeceğiz ama, her hâlde en geç yârin akşam nasıl olsa neticeyi kabaca öğrenmiş olacağız.

Akıllardaki soru hulâsaten şu: Ne olacak? “Yeşil Işık” yanacak mı yanmayacak mı? Daha dürüst ve tam gerçek ifâdesiyle, “izin” çıkacak mı, çıkmayacak mı? İşte asıl mes’ele de bu, yâni, mes’elenin hâlli için tâkip edilen yolun kendisi: Bir ülkenin, kendi mes’elesini halledebilmek için bir başka ülkenin iznine, icâzetine muhtaç olması! Ancak, bu da normal gayet tabiî. Normal, çünkü, milletlerarası politikada aslanan evveleminde “güç” dediğimiz şeydir; her ne kadar İdeal Politik’te aksi söylenirse söylensin, Real Politik’te güçlü olanın dâimâ önceliği vardır, çünkü hakkı belirleyen en mühim faktör güçtür; öyle ki, güç sâhibi olmayanın hak sahibi olması realiteler dünyasında fazla bir değer ifâde etmez. Normal olmayan, öncelikle, Türkiye’nin bir türlü güç problemini halledememiş ve daha da fazlası ve daha da vahîmi olarak, halledebileceğine dâir ümit verememekte olmasıdır.

Yine de bu bir teslîmiyet demek olamaz elbet de.

Şimdi soralım: Diyelim ki, yeşil ışık yanmadı; ne yapmalı o zaman?

Benim cevabım açık ve net: Topyekûn milletçe ağır bir fatura ödeyeceğimizin bilincinde olarak ipi inceldiği yerden kopartmalıyız; kaldı ki, eğer Amerikan yönetimi, karşısında, blöf yapmayan, hakîkaten bu denli kararlı bir Türkiye görecektense mutlaka geri adım atacaktır; çünkü ölümü göze almış bir düşman kadar tehlikeli bir silâhın henüz yapılamamış olduğunu her hâlde onlar da bilmektedirler.

İşte mes’elenin püf noktası: **Biz Türkler ölümü göze alıyor muyuz, almıyor muyuz?**

İhtiyâtı elden bırakmayarak, sokaklardaki sesi dinlediğimde bu kararlılığı gördüğümü söyleyebilirim, en azından şimdilik. ‘Şimdilik’ diye ihtiyatlı konuşuyorum, çünkü kamuoyunun hem nelerle karşı karşıya kalacağı hakkında sahîh bir bilgisinin bulunduğu ve hem de hükûmet-i hâzıraya bu hususta tam olarak güven duyduğundan ciddî şekilde şüphe ettiğimi de eklemeliyim. Mâşerî vicdânın Hükûmet’e güvensizliğinde haksız olduğunu söyleyemem doğrusu; gösterileri önlemeye çalışan ve bunun için kaba bir şekilde sansürü savunan bir hükûmet ile nereye kadar gidilebilir? Belli ki Hükûmet gerçekten blöf yapıyor; “tutmayın beni” diyerek yalancıkta kabadayılık yaparken göz ucuyla birilerinin araya girip kavgaya mâni’ olmasını veya dikkatleri dağıtacak başka ve çok daha farklı bir krizin vukuunu nasıl da beklediğini bu sansür teşebbüsü bile tek başına ortaya koymağa yeterli.

Anlaşılan o ki, krizlerle iktidara gelen ve geldiği iktidârını krizlerle ayakta tutan, kriz yönetimindeki mahâretini defaatle isbat eden Bay Erdoğan ilk defa olarak yönetimini elinden kaçırmaktan korktuğu bir krizin içinden nasıl çıkacağını bilememenin huzursuzluğu ile fevrî davranışlar sergiliyor; bu gidişat iyi değil; bir hükûmet başkanında görülmemesi gereken bir nefis îtimatsızlığıdır zîra ve ayrıca, dışarıya karşı da zaafiyetimizi açığa vurur ki bu daha da kötü bir şey demektir; yine zîra, milletlerarası politikada zayıflık haksızlıktan daha kötüdür ve bunun içindir ki, zayıf olmaksızın haksız olmak evlâdır.

Fakat Bay Erdoğan'a da zulmetmeyelim; bir miktar azalsa da, hâlâ diriliğini muhâfaza eden ve söner gibi olsa bile her ân ve belki de daha şiddetle alevlenecek gibi duran kamuoyu baskısı Hükûmet'i zorluyor ve bu kriz de Sayın Başbakan'ın kolayca üstesinden geldiği diğer krizlere benzemiyor.

Bu noktada bir hususta ben de Bay Erdoğan'a bir nebze hak vererek infiallerden bir miktar tedirginlik duymakta olduğumu söylemeliyim: **Sokaklar kontrol edilemez hâle gelirse ne olur?**

Milliyetçilik sokağa indi; gücünü gösterdi ve gösteriyor; dönme liberal bozuntuları ve onların çanağından yalayan müseccel koftiden islâmcıların - "i"nin miniskül oluşuna dikkat edile - karşı çıkışlarından da belli ki, burası çok iyi. Ancak, sokağa inen milliyetçiliğin niteliğinin sokak milliyetçiliğine dönüşmesi cidden büyük bir tehlike demektir, her bakımdan!

İşte, "**PKK'nın tuzağı**" denen şey asıl budur; Irak değil; Irak'ı dümdüz eder gideriz, sonu ne olursa olsun, çapulcuları ve aşîret reislerini silip süpürür, analarından doğduklarına pişman eder, kırk yıl geçse bellerini doğrultamayacak hâle getiririz; lâkin sokak milliyetçiliği herşeyi mahveder.

Bunun için de, "**Sokaktaki Milliyetçilik**", "**Sokak Milliyetçiliği**"ne dönüşmemeli, dönüştürülmemelidir.

